

ומפרקינן: דנין שדה אחוזה שהיא מקדשי
בדק הבית, מהקדש בית שאף הוא מקדשי כז-א
בדק הבית! ואין דנין קדשי בדק הבית
מכבשי עצרת שהם מקדשי מזבחה!

ומקשינן: ורבי שמעון נמי מדוע הוא לומד
שדה אחוזה ב"קודש קודש" מכבשי עצרת,
נילף שדה אחוזה ב"קודש קודש" ממקדיש
בית ותצא בדמים?

ומפרקינן: דנין שדה אחוזה שהוא דבר
שמתנה לכהנים, מדבר שמתנה לכהנים,
דהיינו כבשי עצרת! ואין דנין דבר שמתנה
לכהנים, מדבר שאינו מתנה לכהנים, דהיינו
מקדיש בית!

שנינו במשנה: רבי אליעזר אומר לא נכנסין
ולא נותנין.

מאי טעמא דרבי אליעזר? אמר רבא: כתוב
"ואם לא יגאל את השדה ואם מכר את
השדה לאיש אחר לא יגאל עוד. והיה השדה
בצאתו ביובל קודש וגו' לכהן תהיה
אחוזתו!" ורבי אליעזר מפרש את הפסוק
כך: אמר קרא, "ואם לא יגאל את השדה —
הבעלים, והיא ביד ההקדש — לא יגאל
עוד" אבל לא תצא לכהנים, ואם מכר הגזבר
את השדה לאיש אחר: והיה השדה בצאתו
ביובל וגו' לכהן", ואין "והיה השדה וגו'"
הולך על "ואם לא יגאל וגו'".

ומתמהינן: אמר אביי: וכי סכינא חריפא יש
בידינו, שתהיה מפסקא קראי? והרי אין
כתוב כך, אלא מה שכתוב "והיה השדה

כשיגיע היובל השלישי, וכן הלאה, ולעולם
אין הכהנים נכנסין לתוכה עד שיגאלנה
אחר.

גמרא:

מאי טעמא דרבי יהודה? גמר בגזירה שוה
כתוב "כי יקדיש את ביתו קודש", וכתוב
בשדה אחוזה "והיה השדה בצאתו ביבל
קודש וגו' לכהן תהיה אחוזתו" ודורשים
גזירה שוה ממקדיש בית: מה להלן במקדיש
בית אינה יוצאת לעולם מיד הקדש אלא
בדמים, כשיבואו לפדותה ככתוב "והעריכו
הכהן וגו'", ויציאת יובל לכהנים גם כן לא
שייך במקדיש בית], אף כאן בשדה אחוזה,
אינה יוצאת לעולם מיד הקדש אלא בדמים,
או שיגאלנה אחר ויתן דמיה, או שיתנו בה
הכהנים את דמיה.

ורבי שמעון, שסובר שיוצאת לכהנים בלא
דמים, טעמו: גמר בגזירה שוה מזה שכתוב
בכבשי עצרת "קודש יהיו לד' לכהן", [והם
בכלל כ"ד מתנות כהונה שנותנים לכהן],
וכתוב בשדה אחוזה [שאף היא מכ"ד מתנות
כהונה] "והיה השדה וגו' קודש וגו' לכהן
תהיה אחוזתו", ודורשים גזירה שוה שדה
אחוזה מכבשי עצרת: מה להלן בכבשי
עצרת הם ניתנים לכהנים בחנם, אף כאן
שדה אחוזה ניתנת להם בחנם.

ומקשינן: ורבי יהודה נמי, מדוע הוא לומד
גזירה שוה "קודש קודש" מהקדש בית,
נילף "קודש קודש" מכבשי עצרת, ותינתן
לכהנים בחנם?!

לכהנים, ואמנם הם יכולים לפדות אותה מהקדש כמו שאר אדם אבל היא תהיה אצלם כשדה